

særlige Omstændigheder, at Fuldmagten skal bortfalde ved Fuldmagtsgiverens Død. Med Hensyn til den nærmere Forstaaelse af Udtrykket „havde eller burde have Kundskab om“ henvises til Udkastets § 41 og det ved denne Paragraf bemærkede. Men det skal i denne Forbindelse dog bemærkes, at ogsaa den af Tredjemand paa et senere Tidspunkt end det i § 41 angivne erhvervede Kundskab om Dødsfaldet kan blive af Betydning for Mellemværendet. Erhverver saaledes den Skrædder, hos hvem en Dragt til Fuldmagtsgiveren er bestilt, Kundskab om Dødsfaldet efter det i § 41 omtalte Tidspunkt, er Kontrakten vel gyldig indgaaet, men Skrædderen, der er begyndt med at tilskære Tøj til Dragten, kan ikke uden videre, efter at han er bleven vidende om Fuldmagtsgiverens Død, fortsætte Arbejdet og fordre Betaling for en færdig Dragt.

Med Hensyn til de Fuldmagter, der alene hvile paa Fuldmagtsgiverens Erklæring til Fuldmægtigen (jfr. § 19), bestemmes det i Slutningen af § 22, 1ste Stykke, at det til Gyldighed af de omtalte Retshandler, hvis Formaal er bortfaldet ved Fuldmagtsgiverens Død, endvidere udkræves, at heller ikke Fuldmægtigen, da han foretog Retshandelen, havde eller burde have Kundskab om Dødsfaldet og dets Betydning for hans Beføjelse til at foretage Retshandelen. At Fuldmægtigens Kundskab ved disse Fuldmagter kan blive bestemmende for Tredjemands Retsstilling, stemmer med den i Udkastets § 19 udtalte Regel, at Bortfald af Fuldmægtigens Bemyndigelse i disse Tilfælde medfører Bortfald af Fuldmagten.

I det danske Udkasts § 22, 2det Stykke gives en Bestemmelse om, at Fuldmagten ophører fra det Tidspunkt, da det viser sig, at Gæld ikke vedgaas i Fuldmagtsgiverens Bo. Der har hidtil hersket saa megen Usikkerhed her i Landet med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt den Omstændighed, at Gæld ikke vedgaas i Fuldmagtsgiverens Dødsbo — en Kendsgerning, der ligesom Fuldmagtsgiverens Konkurs utvivlsomt maa medføre Fuldmagtens Op-

hør — skal have tilbagevirkende Kraft paa det af Fuldmægtigen forinden Gældsfragaelsen foretagne, at man har fundet det fornødent at faa en Regel slaaet fast. Ifølge den Opfattelse, at Gældsfragaelsen har tilbagevirkende Kraft, ville Retshandler, som f. Eks. en Prokurist foretager efter Dødsfaldet, blive ugyldige, naar Gældsfragaelse senere finder Sted; et af Prokuristen efter Dødsfaldet foretaget Salg eller Køb falder sammen som ugyldigt, og den til Prokuristen erlagte Betaling er ugyldig, hvis den ikke er kommet Boet til Gode o. s. v. For at anerkende den tilbagevirkende Kraft anføres, at dette skulde stemme bedst med Skiftelovens Mening. Tilstanden mellem Dødsfaldet og det Tidspunkt, da der tages Bestemmelse om, hvorvidt Gælden vedgaas eller ej, er rent provisorisk, og der bør i denne Mellemtid ske saa lidt som muligt, der kan forrykke Boets Stilling. Paa den anden Side fremhæves, at det vil passe bedst med de Grunde, som føre til Reglen om, at Fuldmagten bestaar trods Dødsfaldet, se ovenfor Sp. 2735, at Fuldmægtigen kan indgaa Retshandler med Tredjemand i den nævnte Mellemtid uden den Usikkerhed, som følger af Muligheden for, at Retshandlerne ville blive uforbindende for Fuldmagtsgiverens Bo paa Grund af senere Gældsfragaelse i Boet. En Regel om, at Gældsfragaelsen skulde have tilbagevirkende Kraft, vilde i Virkeligheden betyde en betænkelig Indskrænkning i Hovedreglen i Udkastets § 22, saa meget mere som det ofte paa Forhaand vil være ret uberegneligt, om Gælden vil blive vedgaaet eller ej. Ifølge de samme Grunde, som have medført Bestemmelsen om, at Fuldmagten vedvarer trods Fuldmagtsgiverens Død, har man altsaa ment at burde fastslaa som Hovedregel, at Fuldmagten først ophører fra det Tidspunkt, da det viser sig, at Gæld ikke vedgaas. Herfra er dog gjort en Undtagelse for en enkelt, for Boet særlig farlig Handling fra Fuldmægtigens Side, nemlig Betaling af Gæld efter Dødsfaldet. Herom bestemmes det, at saafremt Fuldmægtigen betaler Gæld efter Dødsfaldet, og Boet er insolvent, kan dette altid fordre,